

15. DAN CAMINA

Počitek

Sreda, 6. septembra 2017

Velikokrat se zgodi, da po zelo težkem dnevu pride lep dan, kakor se obzorje povsem razjasni po nevihti.

Sedim v parku pred staro romansko cerkvijo v Carrión de los Condesu [karjón de los kondesu], veter piha in zato med širokimi listi platane vame mežika prijetno toplo sonce. Mirno in domače mi je tu, spet čutim toploto, ki sem jo včeraj tako zelo pogrešal. Morda prav zato. Ta igra sonca in senc, ta včeraj in danes, to je moje življenje. In sredi njega jaz, na klopci pod platanami.

Nasploh je bil ves dan takšen, poln senc in svetlobe, ki so se izmenjavale v nenavadni igri. Oblaki so se podili po nebu, tako da je bilo kar hladno in vetrovno, nekje smo zgrešili glavno pot, izgubili Jakobove školjke, ki so sicer na tej dolgi poti bogato posejane, potem pa smo se po dolgi ravnini vlekli ob cesti, kar je ena najslabših različic Jakobove poti. Na koncu pa nam je bilo podarjeno, da smo se utaborili v prijetnem in prijaznem albergu – tokrat smo, ker smo bili zjutraj pridni in nismo predolgo ležali, kar med prvimi gosti. Zato smo v miru skuhali kosilo, korenje, papriko in riž, in ker smo ga imeli spet preveč, smo na kosilo povabili cimro Alexandro iz Berlina.

Zdaj, po vsem tem, sedim na klopci sredi svojega življenja, tako kot mnogi ljudje na tej poti, kot sem izvedel danes na srečanju

romarjev: nekateri so prišli, da najdejo smisel življenja, drugi v hvaležnosti, da so se prebudili iz kome, spet drugi namesto pokojnega očeta, ki si je želel na to pot, pa je prej preminil, četrti iz zabave. Nekoliko sem se odmaknil od njih, od vseh teh zgodb, in zdaj počivam sredi nerešenih stvari, na sredi te moje nedokončane poti. Počivam s tem, da sem hvaležen za prijazne ljudi v albergu in za sonce in za veter in za mir. Počivam s tem, da sem na tej klopici, kamor me je pripeljala pot, in nikjer drugje. Bog ni ne senca ne sonce, ampak veter; in to plahutanje listja sredi moje poti je njegov jezik, njegova govorica. Počivam, da bi prisluhnil. Počivam, da bi slišal.

In slišim: »Pridite k meni in si odpočijte.« Ne prihodnost ne preteklost nista v mojih rokah. Niti ne smeta biti, sicer ne bom mogel nositi, ker je to pretežko za človekova ramena. Samo ta trenutek, samo tega je treba živeti. Ne samo hoditi, tudi počivati v njegovem naročju.

Tega počitka ne jemljem kot oddiha od poti, kot postanka, končno ga razumem kot *del poti*, kot še en korak proti Santiagu. Kajti tule, na klopici, ko samo sedim in počivam, ker ne morem kar naprej hoditi, spoznavam, da sam do Santiaga ne morem. In ko se tega zavem, sem mu bližje kot kdaj koli prej.

Marija, naj se danes mirno spočijem, naj si oddahnem, naj preložim svoje skrbi skupaj s teboj Gospodu. Naj se uležem v tvoje mehko naročje, da ne pozabim, da sem na vseh poteh tvoj sin. Amen.